

извикалъ върху му съ гръмливъ гласъ: Ще смѣешь ли ты, робе, да умъртвишь Каія Марія? Кимврѣ тѣ са уплашилъ и побѣгнѣлъ. Марій излѣзълъ изъ тъмница та. Той отишълъ въ Африка, заселилъ са въ Карфагенски тѣ развалины и зелъ да мысли за отмѣстяванье.

Скоро му са представилъ случай за туй. Щомъ Сулловы тѣ войны оставили Римъ, Маріевъ тѣ пріятель, Цинна, събралъ народа. Скопчилъ са кървавъ бой въ самы тѣ Римски стѣны, Цинна былъ испѣденъ, но побѣгнѣлъ при войска та, която была предана нему и на народна та партія, войска та го припознала за сѣщъ консулъ. Призовали тоже и Марія. Той незабавно преминѣлъ въ Италия, распаленъ съ нетърпѣніе да отмѣсти на врагове тѣ си. Той преминѣлъ презъ Етрурія въ желяйна дреха, въ знакъ на направено то нему оскърбяванье: наввредъ напомнѣлъ той на жители тѣ, че шесть пѣти былъ консулъ, че побѣдилъ Югурта, че спасѣлъ республика та отъ Кимвры тѣ и Тевтоны тѣ. При него са набрали много пріятели и привърженцы: той приемалъ безъ разлика: войны, робы, бѣглецы, най послѣ сѣкиго, който желаялъ да са бори съ сѣ знатны тѣ, съ сѣ Суллова та партія. Марій, като са съединилъ съ Циннова та войска, въ чело то на скупщина хора, които наричали себеси *Маріанцы*, потеглилъ къмъ Римъ. Цинна обѣщалъ своя та забрана и безопасность на останѣлыя тамъ консулъ *Окшавія*; но Марій, слѣдъ усвояванье то на власть та, за нищо не смѣталъ молбы и обѣщанія: за да отмѣсти напѣлно на врагове тѣ си, той пуснѣлъ върху тѣхъ свои тѣ необузданны четы. Тѣ са распрѣснѣли по улицы тѣ, грабили, разбойничествували и убивали; най напредъ заклали консула Октавія, послѣ убивали сѣкиго, когото имъ покажалъ Марій; — стигало даже да не отговори Марій кому-годѣ на направеня му поклонъ, и тогози человекъ тосѣ часѣ убивали. Извършены были най срамотны тѣ престѣпленія: петъ дененошя, свирѣпѣли гнусны тѣ убійцы, Най послѣ Цинна и пріятель тѣ му *Сершорій* самы дошли въ ужасѣ отъ таквозѣ неистовство.